

Sygn. akt II CZ 112/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko M. K. i Z. K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,
zażalenia pozwanego M. K.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 marca 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 marca 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanego M. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 listopada 2010 r. wobec uznania, że skarżący reprezentowany przez adwokata nie uiścił opłaty od skargi w ustawowym tygodniowym terminie, wynikającym z art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który biegnie od dnia doręczenia stronie postanowienia oddalającego jej wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

Pozwany zaskarżył zażaleniem powyższe postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c., polegające na odrzuceniu *a limine* skargi kasacyjnej przez Sąd Apelacyjny bez uprzedniego wezwania do jej opłacenia, pomimo że po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r., nr 234, poz. 1571) uchylającej m.in. art. 130² § 3 k.p.c. skarga kasacyjna winna podlegać odrzuceniu w razie niewykonania zarządzenia wzywającego do jej opłacenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący, zarzucając naruszenie art. 130 k.p.c., nie wziął pod uwagę art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594). Zgodnie z art. 112 ust. 3 tej ustawy, jeżeli pismo podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia zostało wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego i wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych złożony przed upływem terminu do opłacenia pisma został oddalony, tygodniowy termin do opłacenia pisma biegnie od dnia doręczenia stronie postanowienia, a gdy postanowienie zostało wydane na posiedzeniu jawnym – od dnia jego ogłoszenia. Nie znajduje zastosowania zasada uregulowana w ust. 2, w myśl której przewodniczący wzywa stronę do opłacenia złożonego pisma na podstawie art. 130

k.p.c., jeżeli wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych zgłoszony przed upływem terminu do opłacenia pisma został prawomocnie oddalony (zob.: postanowienie SN z dnia 21 lipca 2011 r., sygn. akt V CZ 30/11, nie publ.; postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2011 r., sygn. akt I CZ 45/11, nie publ.; postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. akt III CZ 70/10, nie publ.). Zarzuty zawarte w zażaleniu należy zatem uznać za chybione. Pomimo tego jednak zaskarżone postanowienie należało uchylić. Skarżący nie dostrzegł bowiem, podobnie jak Sąd Apelacyjny, że postanowienie o odmowie zwolnienia od kosztów sądowych nie zostało prawidłowo doręczone, wobec czego termin do uiszczenia opłaty w ogóle nie rozpoczął biegu. Zostało co prawda wysłane listem poleconym prawidłowo pod adresem wskazanym przez pełnomocnika, jednak, jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru (karta 298 v.), przesyłkę doręczono innej kancelarii prawniczej mającej siedzibę w tym samym budynku (tj. Kancelarii Prawniczej M. P. i Partnerzy sp. k.). Nawet ewentualne przekazanie przesyłki przez faktycznego odbiorcę nie sanuje wadliwości doręczenia, chyba, że osoba, której ją doręczono została przez pełnomocnika skarżącego upoważniona do odbioru pism przesyłanych na adres jego kancelarii.

Sąd Apelacyjny powinien był zatem weryfikować prawidłowość doręczenia odpisu postanowienia z dnia 10 lutego 2011 r. i w przypadku uznania tego doręczenia za wadliwe doręczyć ponownie odpis powołanego postanowienia w sposób prawidłowy.

Jedynie na marginesie należy wskazać, że powołana przez pozwanego uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r. (sygn. akt II UZP 4/10, OSNP 2011, nr 3 - 4, poz. 38), mająca moc zasady prawnej, zgodnie z którą „nieopłacona skarga kasacyjna złożona przez adwokata lub radcę prawnego po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571) podlega odrzuceniu w razie niewykonania zarządzenia wzywającego do opłacenia skargi (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c.)” nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż nie dotyczy sytuacji, w której strona wnosi o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu kasacyjnym.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.